Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (sjätte avdelningen)

den 16 april 2015 *

”Tullunion — Uppbörd av importtullar i efterhand — Import av glyfosat från Taiwan — Ansökan om eftergift av importtullar framställd av ett tullombud — Artikel 239 i förordning nr (EEG) nr 2913/92 — Skälighetsklausul — Särskild situation — Deklaration för övergång till fri omsättning — Felaktiga ursprungsintyg — Begreppet uppenbar vårdslöshet — Beslut av kommissionen om att det inte är motiverat att efterge tullen”

I mål T-576/11,

Schenker Customs Agency BV, Rotterdam (Nederländerna), företrätt av advokaterna J. Biermasz och A. Jansen,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, inledningsvis företrädd av L. Keppenne och F. Wilman, därefter av A. Caeiros och B.-R. Killmann, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av advokaten Y. Van Gerven,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut K(2011) 5208 slutlig av den 27 juli 2011 med konstaterande i ett enskilt fall att det inte är motiverat att efterge importtullar (ärende REM 01/2010),

meddelar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av ordföranden S. Frimodt Nielsen samt domarna F. Dehousse och A.M. Collins (referent),

justitiesekreterare: handläggaren J. Plingers,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 19 november 2014,

följande

* Rättegångsspråk: nederländska.

Dom

Bakgrund

Antidumpningsbestämmelserna för import av glyfosat

1 Glyfosat är ett ämne som utgör basen i ett växtskyddsmedel som används för att bekämpa ogräs i jordbruket och för att underhålla ytor i stadsmiljö och industriell miljö.

2 Genom kommissionens förordning (EG) nr 1731/97 av den 4 september 1997 (EGT L 243, s. 7) infördes i Europeiska unionen en preliminär antidumpningstull på import av glyfosat med ursprung i Kina.

3 Genom rådets förordning (EG) nr 368/98 av den 16 februari 1998 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av glyfosat med ursprung i Folkrepubliken Kina och om slutgiltigt uttag av den preliminära tullen (EGT L 47, s. 1) infördes en slutgiltig antidumpningstull på 24 procent på sådan import.

4 Genom skrivelse av den 14 december 1999 underrättade Europeiska gemenskapernas kommission, inom ramen för ”ömsesidigt bistånd”, medlemsstaterna om sina misstankar om eventuella oegentligheter vid import av glyfosat till unionen. Skrivelsen innehöll upplysningar som de belgiska tullmyndigheterna lämnat angående import åren 1998 och 1999 av glyfosat vars deklarerade ursprung var Taiwan, men vars faktiska ursprung visade sig vara Kina. Den innehöll också upplysningar som de franska tullmyndigheterna lämnat om import av glyfosat där felaktiga varukoder deklarerats.

5 I sin skrivelse uppgav kommissionen också att den, utifrån information om världsproduktionen av glyfosat och analysen av importflödet av den varan, misstänkte att glyfosat tillverkad i Kina hade överförts till tredjeländer som trots att de inte var kända tillverkningsländer för glyfosat ändå exporterade ämnet till unionen till priser motsvarande dem för glyfosat tillverkad i Kina. Den informationen låg enligt kommissionen till grund för de misstankar som Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) hyste om möjlig omlastning eller otillräcklig bearbetning, som eventuellt ägde rum i Taiwan, Thailand, Singapore och Malaysia.

6 Skrivelsen inkluderade en förteckning över de bolag som var inblandade i de oegentligheter som Konungariket Belgien och Republiken Frankrike påtalat och en förteckning över ett antal bolag etablerade inom unionen, angående de misstankar som kommissionen uttryckt om import av glyfosat till unionen. Importören i detta mål var ett av dessa bolag.

7 Slutligen uppmanade kommissionen i sin skrivelse medlemsstaterna att vara uppmärksamma på glyfosatimport och göra kontroller för att upptäcka eventuella förfalskade ursprungsintyg. Den begärde också att medlemsstaterna skulle tillhandahålla kopior av handels- och transportdokument samt ursprungsintyg avseende import av glyfosat som deklarerats ha ursprung i Malaysia, Singapore, Thailand eller Taiwan under åren 1998 och 1999.

8 Efter att den 26 mars 2001 ha mottagit en ansökan från European Glyphosate Association, antog kommissionen den 8 maj 2001 förordning (EG) nr 909/2001 om inledande av en undersökning rörande påstått kringgående av de antidumpningsåtgärder som genom förordning nr 368/98 införts på import av glyfosat med ursprung i Folkrepubliken Kina genom import av glyfosat som avsänts från Malaysia eller Taiwan, och om registrering av sådan import (EGT L 127, s. 35).

9 Kommissionens undersökning utmynnade i att Europeiska unionens råd antog förordning (EG) nr 163/2002 av den 28 januari 2002 om utvidgning av den slutgiltiga antidumpningstull som införts genom förordning nr 368/98 beträffande import av glyfosat med ursprung i Folkrepubliken Kina till att även omfatta import av glyfosat som sänds från Malaysia eller Taiwan, oavsett om importen deklarerats ha ursprung i Malaysia eller Taiwan, samt om avslutande av undersökningen rörande import från en malaysisk och en taiwanesisk exporterande tillverkare (EGT L 30, s. 1).

Schenker Customs Agencys deklarationer för övergång till fri omsättning av glyfosat

10 Mellan den 19 februari 1999 och den 19 juli 2001 ingav sökanden, Schenker Customs Agency BV, i egenskap av tullombud 52 deklarationer för övergång till fri omsättning av glyfosat som importerats till unionen.

11 Sökanden upprättade som indirekt tullombud dessa deklarationer i eget namn på begäran av bolaget Biermann Schenker L[da], vars uppdragsgivare var det bolag som importerat den aktuella glyfosaten och som var etablerat i Portugal (nedan kallat importören).

12 I alla dessa deklarationer angavs att glyfosaten hade sitt ursprung i Taiwan. Deklarationerna upprättades bland annat på grundval av ursprungsintyg som utfärdats av handelskammare i Taiwan och som intygade att varorna var av taiwanesiskt ursprung, vilka importören lämnat till sökanden.

Kontroller utförda av tullmyndigheterna i Portugal

13 Till följd av kommissionens meddelande av den 14 december 1999 inom ramen för det ömsesidiga biståndet och efter att ha mottagit information från de nederländska tullmyndigheterna, utförde de portugisiska tullmyndigheterna kontroller och begärde in upplysningar och dokument från importören och från bolaget Biermann-Schenker, som i Portugal handlade i egenskap av ombud för importören.

14 De portugisiska tullmyndigheterna fann till följd av dessa kontroller dels att intygen om taiwanesiskt ursprung, som stödde de deklarationer för övergång till fri omsättning som sökanden lagt fram, inte var trovärdiga, dels att det fanns dokument som visade att importören kände till att den importerade glyfosaten var av kinesiskt ursprung. De slutsatserna togs upp i en rapport som de portugisiska tullmyndigheterna upprättade den 18 oktober 2002. Rapporten överlämnades till Olaf, som lämnade den vidare till de nederländska tullmyndigheterna den 8 november 2002.

Delegationen från Olaf

15 En delegation sattes samman på begäran av bland annat de nederländska tullmyndigheterna. Den bestod av företrädare för Olaf och vissa medlemsstater.

16 Delegationen från Olaf besökte Taiwan mellan den 18 mars och den 1 april 2003 för att undersöka exporten till unionen av glyfosat med deklarerat ursprung i Taiwan men med misstänkt ursprung i Kina. I delegationens rapport, av den 2 juni 2003, konstateras att den glyfosat som importerades till unionen av importören, och för vilken sökandens deklarationer för övergång till fri omsättning angav Taiwan som ursprungsstat, i själva verket hade sitt ursprung i Kina.

17 I rapporten förklaras att glyfosaten transporterades från Kina via Hongkong till den taiwanesiska hamnstaden Kaohsiung, varifrån varorna vidaresändes till unionen med ett nytt konossement och ursprungsintyg som erhölls från Taiwans handelskammare och Handelskammaren i Taiwan – Taipeis handelskammare på grundval av falska deklarationer av varornas ursprung.

Förfarandet vid de nederländska tullmyndigheterna

18 Den 30 juli, 3 augusti, 30 november och 14 december 2001 utförde de nederländska tullmyndigheterna kontroller hos sökanden. Under dessa konstaterade de att inför merparten av de analyserade glyfosatimporterna hade varorna lastats i Kina och sänts med fartyg till Rotterdam (Nederländerna) via Taiwan.

19 På grundval av dessa kontroller fann de nederländska tullmyndigheterna att glyfosaten i fråga var av kinesiskt och inte taiwanesiskt ursprung och följaktligen omfattades av antidumpningstullar enligt förordning nr 368/98. Rapporten med dessa slutsatser upprättades av de nederländska tullmyndigheterna den 21 februari 2002. Den angav bland annat att ett avslutande samtal i samband med kontrollerna hållits med sökandens företrädare den 11 februari 2002 och att dessa, när tullinspektören bad om deras synpunkter på resultaten av kontrollerna och de möjliga följderna av dessa och frågade om de hade förslag till ändringar, inte lämnade något svar utan sade sig avvakta resultaten av en intern utredning.

20 Den 13 februari, 2 maj och 2 juli 2002 tillsände de nederländska tullmyndigheterna sökanden sju beslut om tulluppbörd på sammanlagt 1 69 303,17 euro, motsvarande antidumpningstullar för den import av glyfosat för vilken deklarationer för övergång till fri omsättning hade getts in av sökanden mellan den 19 februari 1999 och den 19 juli 2001.

21 Den 9 december 2002 gav sökanden med stöd av artikel 239 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) (nedan kallad tullkodexen) in en ansökan till de nederländska tullmyndigheterna om eftergift av de antidumpningstullar som företaget ålagts. Myndigheterna avslog ansökan den 9 september 2004 och fastställde efter omprövning sitt beslut den 6 september 2005.

22 Sökanden överklagade dessa beslut till Rechtbank te Haarlem (domstol i första instans i Haarlem, Nederländerna), som fastställde dem genom domar av den 4 december 2006.

23 Sökanden överklagade Rechtbanks domar till Gerechtshof te Amsterdam (överrätten i Amsterdam, Nederländerna). I domar av den 18 december 2008 fann Gerechtshof (tullavdelningen) att sökandens situation var jämförbar med situationen i målet C.A.S./kommissionen (dom av den 25 juli 2008, C-204/07 P, REG, EU:C:2008:446) och att sökanden inte kunde tillskrivas oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet, även om vissa förbiseenden gjorts, varför ansökan om eftergift skulle överlämnas till kommissionen enligt artikel 905 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för tullkodexen (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1) (nedan kallad tillämpningsförordningen). Gerechtshof biföll således överklagandet, upphävde Rechtbanks domar liksom tullmyndigheternas angripna beslut att inte efterge tullarna och ålade dessa myndigheter att översända handlingarna till kommissionen.

24 Genom skrivelse av den 18 februari 2010 översände de nederländska tullmyndigheterna handlingarna i ärendet till kommissionen, i enlighet med artikel 905 i tillämpningsförordningen, och begärde att den skulle yttra sig över huruvida det var motiverat att med stöd av artikel 239 i tullkodexen efterge de importtullar som avkrävts sökanden.

25 Kommissionen underrättade i enlighet med artikel 906a i tillämpningsförordningen sökanden om sin avsikt att avslå ansökan om eftergift av importtullarna och redogjorde för sina invändningar. Sökanden inkom med ett yttrande avseende dessa invändningar den 1 juni 2011.

26 Sökanden gjorde i sitt yttrande gällande att de nederländska och taiwanesiska myndigheternas – samt kommissionens eget – agerande försatt företaget i en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen. Sökanden har också bestritt kommissionens slutsats att företaget varit uppenbart vårdslöst bland annat till följd av fakturor som nämner ytterligare transportkostnader och handlingar som hänvisar till lastning av glyfosat från Folkrepubliken Kina.

Det angripna beslutet

27 Efter flera vändor av skriftväxling och kompletterande upplysningar från sökanden och de nederländska tullmyndigheterna samt efter prövning av en grupp experter i enlighet med artikel 907 i tillämpningsförordningen antog kommissionen den 27 juli 2011 beslut K(2011) 5208 slutlig med konstaterande i ett enskilt fall att det inte är motiverat att efterge importtullar (ärende REM 01/2010) (nedan kallat det angripna beslutet).

28 Kommissionen prövade i det angripna beslutet de två villkor för att tullar ska kunna efterges som anges i artikel 239 i tullkodexen jämförd med artikel 905 i tillämpningsförordningen: Den berörda personen ska dels befinna sig i en särskild situation jämfört med andra aktörer som bedriver samma verksamhet, dels inte kunna tillskrivas oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet.

29 Vad gäller det första villkoret fann kommissionen för det första att den omständigheten att de taiwanesiska myndigheterna hade utfärdat felaktiga ursprungsintyg inte innebar att sökanden befann sig i en särskild situation, eftersom de faktiska omständigheterna i fallet omfattas av unionens bestämmelser om antidumpningstullar, ett område där myndigheterna i tredjeländer inte har någon behörighet. Kommissionen konstaterade för det andra att inte heller kommissionens eget agerande hade försatt sökanden i en särskild situation, eftersom kommissionen inte har någon skyldighet att varsko berörda personer om situationer som denna. Institutionen uppgav också att den i december 1999 hade informerat medlemsstaterna om att den misstänkte bedrägeri i samband med import av glyfosat och om att Olaf år 2003 hade sänt en delegation till Taiwan. Kommissionen fann för det tredje att de nederländska myndigheterna, som saknat verklig kunskap om oegentligheterna i samband med glyfosatimporten innan importen och deklarationerna för övergång till fri omsättning skett, inte heller hade försatt sökanden i en särskild situation.

30 Vad gäller det andra villkoret framhöll kommissionen att den lagstiftning som är tillämplig i detta fall inte är särskilt komplex. Den påpekade också att sökanden var relativt erfaren som tullombud och tidigare hade gett in andra deklarationer för övergång till fri omsättning för import av glyfosat, även sådan som hade ursprung i Kina. Kommissionen ansåg att sökanden inte hade vidtagit alla nödvändiga åtgärder för att försäkra sig om att deklarationerna var riktiga, då företaget inte uttryckt tvivel om glyfosatens verkliga ursprung, trots fakturor som angav att varorna avsänts från Shanghai (Kina) och inkonsekvenser som innebar att de ursprungsintyg som de taiwanesiska handelskamrarna utfärdat inte kunde beaktas. Med hänsyn till dessa omständigheter fann kommissionen att sökanden inte fullt ut hade uppvisat den omsorg som normalt fordras av ett tullombud och att det andra villkoret för eftergift av tull därmed inte var uppfyllt i detta fall.

31 Under dessa omständigheter beslutade kommissionen att det inte var motiverat att efterge importtullarna.

Förfarandet och parternas yrkanden

32 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 10 november 2011 väckte sökanden förevarande talan.

33 I samband med att sammansättningen av tribunalens avdelningar ändrades, förordnades referenten att tjänstgöra på sjätte avdelningen, varför målet tilldelades denna avdelning.

34 På grundval av referentens rapport beslutade tribunalen (sjätte avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet.

35 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 19 november 2014.

36 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara det angripna beslutet,

— fastställa att det är motiverat att efterge de utkrävda tullarna, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

37 Som svar på en fråga från tribunalen vid förhandlingen förklarade sökanden att den frånföll sitt andra yrkande. Detta noterades i förhandlingsprotokollet.

38 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

39 Sökanden har till stöd för sin talan åberopat sex grunder. De första fem grunderna avser att kommissionen åsidosatt artikel 239 i tullkodexen genom att felaktigt anse att sökanden inte befann sig i en särskild situation och att företaget varit uppenbart vårdslöst och att kommissionen följaktligen felaktigt beslutat att det inte var motiverat att bevilja företaget den eftergift det ansökt om. Den sjätte grunden avser bristande motivering av det angripna beslutet, eftersom inte alla de omständigheter som sökanden åberopat beaktades.

Inledande anmärkningar om förfarandet om eftergift av importtullar

40 Tribunalen vill understryka att den mekanism som föreskrivs i artikel 239 i tullkodexen avser undantagsfall, såsom preciseras och utvecklas i artikel 905 i tillämpningsförordningen.

41 Enligt artikel 239 i tullkodexen ”[får] [i]mport- eller exporttullar … återbetalas eller efterges … [i situationer som] följer av omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller”.

42 Innehållet i den bestämmelsen preciseras närmare genom artikel 905 i tillämpningsförordningen, som föreskriver att myndigheterna i den medlemsstat som mottar ansökan om eftergift av importtullar ska överlämna den till kommissionen för ett avgörande enligt det fastställda förfarandet om de skäl som åberopas till stöd för ansökan visar ”att det föreligger en särskild situation som följer av omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller”.

43 Domstolen har slagit fast att ändamålet med förfarandet för eftergift av importtullar bland annat är att begränsa betalningen av tullar i efterhand till situationer där sådan betalning är berättigad och förenlig med de grundläggande principerna, såsom principen om skydd för berättigade förväntningar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 november 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, REG, EU:C:1999:548, punkt 54, och beslut av den 1 oktober 2009, Agrar-invest-Tatschl/kommissionen, C-552/08 P, REG, EU:C:2009:605, punkt 52).

44 Det framgår av fast rättspraxis att denna mekanism för återbetalning eller eftergift av tullar utgör en generalklausul för skälighetsbedömning som särskilt är avsedd att täcka undantagssituationer (se dom av den 30 november 2006, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods/kommissionen, T-382/04, EU:T:2006:369, punkt 42 och där angiven rättspraxis). Återbetalning eller eftergift av importtullar, vilket endast beviljas om vissa villkor är uppfyllda och i föreskrivna specifika fall, utgör ett undantag från det gängse systemet för import och export, varför bestämmelserna om sådana eftergifter ska tolkas restriktivt (dom av den 17 februari 2011, Berel m.fl., C-78/10, REU, EU:C:2011:93, punkt 46; se dom Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods/kommissionen, se ovan, EU:T:2006:369, punkt 45 och där angiven rättspraxis).

45 Vad avser villkoret att det ska föreligga en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen, är detta uppfyllt när det framgår av omständigheterna i det aktuella fallet att den som är betalningsskyldig befinner sig i en undantagssituation jämfört med övriga aktörer som bedriver samma verksamhet och att denne, om dessa omständigheter inte vore för handen, inte hade lidit någon skada genom att tull uppbärs i efterhand (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 februari 1999, Trans-Ex-Import, C-86/97, REG, EU:C:1999:95, punkt 22, och av den 19 februari 1998, Eyckeler & Malt/kommissionen, T-42/96, REG, EU:T:1998:40, punkt 132).

46 Kommissionen ska vid bedömningen av huruvida omständigheterna i det aktuella fallet ger upphov till en särskild situation, där den berörde inte har gjort sig skyldig till uppenbar vårdslöshet eller oriktigheter, beakta samtliga relevanta faktiska omständigheter (vad gäller tolkningen av artikel 13 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 om återbetalning eller eftergift av import- och exporttullar (EGT L 175, s. 1), se analogt dom av den 11 juli 2002, Hyper/kommissionen, T-205/99, REG, EU:T:2002:189, punkt 93).

47 Det är mot denna bakgrund som tribunalen ska pröva parternas grunder och argument i målet.

De fem första grunderna: Åsidosättande av artikel 239 i tullkodexen

Huruvida det föreligger en särskild situation

48 Sökanden har genom sin första grund gjort gällande att det utgjorde felaktig rättstillämpning när kommissionen fann att sökanden inte befann sig i en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen. Dels tillställde de nederländska myndigheterna företaget betalningskrav utan att först låta det yttra sig och krävde in importtullarna från importören för sent, dels var sökanden tullombud i Nederländerna och hade under den aktuella tidsperioden en faktisk skyldighet att uppträda som indirekt ombud för klienten i fråga.

49 Det ska framhållas att skälighetsbestämmelserna i artikel 239 i tullkodexen och artikel 905 i tillämpningsförordningen enbart syftar till att medge undantag från betalning av tullar, för vilka de ekonomiska aktörerna är betalningsskyldiga, när vissa särskilda omständigheter är uppfyllda och nämnda aktörer inte kan tillskrivas uppenbar vårdslöshet eller oriktigheter. Denna artikel medger emellertid inte att tullskuldens principiella exigibilitet eller förfarandet för detta kan ifrågasättas. De nationella tullmyndigheterna har nämligen ensam behörighet att tillämpa den materiella unionsrätten på tullområdet (dom av den 6 juli 1993, CT Control (Rotterdam) och JCT Benelux/kommissionen, C-121/91 och C-122/91, REG, EU:C:1993:285, punkt 45). De beslut som fattas av dessa myndigheter

med tillämpning av nämnda bestämmelser kan angripas vid de nationella domstolarna i enlighet med artikel 243 i tullkodexen. Dessa domstolar kan sedan vända sig till EU-domstolen i enlighet med artikel 267 FEUF (dom av den 16 juli 1998, Kia Motors och Broekman Motorships/kommissionen, T-195/97, REG, EU:T:1998:181, punkt 36, och av den 13 september 2005, Ricosmos/kommissionen, T-53/02, REG, EU:T:2005:311, punkt 165).

50 En betalningsskyldig som väcker talan om ogiltigförklaring av ett beslut som kommissionen antagit efter ett sådant förfarande som avses i artikel 905 i tillämpningsförordningen kan således enbart åberopa sådana grunder och argument som syftar till att visa att det i det aktuella fallet förelåg en särskild situation eller att den betalningsskyldige inte kan tillskrivas uppenbar vårdslöshet eller oriktigheter. Denne kan inte anföra grunder och argument mot detta beslut som syftar till att visa att de behöriga nationella myndigheternas beslut att uppbära de omtvistade tullarna var rättsstridiga (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 28 februari 2012, Schneider España de Informática/kommissionen, T-153/10, REU, EU:T:2012:94, punkt 30 och där angiven rättspraxis).

51 I detta fall syftar sökandens argument att de nederländska myndigheterna tillställde företaget beslut om tulluppbörd utan att först ha låtit det yttra sig till att göra gällande att det förfarande som myndigheterna följde var rättsstridigt och därmed att nämnda beslut var rättsstridiga. Enbart den omständigheten att sökanden inför kommissionen anförde detta argument för att visa att företaget befann sig i en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen saknar härvid betydelse, eftersom kommissionen inte är behörig, inom ramen för det förfarande som föreskrivs i artikel 905 i tillämpningsförordningen, att pröva rättsenligheten av de nationella tullmyndigheternas beslut. Det argumentet kan således inte med framgång anföras mot det angripna beslutet i förevarande mål.

52 De beslut om tulluppbörd som de nederländska tullmyndigheterna sände till sökanden utgör dessutom bara underrättelser till sökanden om att myndigheterna i efterhand beaktade en redan existerande tullskuld, vilken enligt artikel 201.2 i tullkodexen uppkom vid den tidpunkt då tulldeklarationen togs emot. Enligt artikel 201.3 i tullkodexen var sökanden gäldenär avseende hela skulden, inklusive de importtullar som inte hade uppburits av det skälet att de fastställts utifrån de deklarationer som uppgav Taiwan som ursprungsland för den importerade glyfosaten trots att det verkliga ursprungslandet var Kina och varorna därmed omfattades av antidumpningstullar.

53 Eftersom kontrollerna i efterhand medgav slutsatsen att det inte var fel att ta ut antidumpningstullar, ankom det i princip på de nationella tullmyndigheterna att i efterhand kräva in den tull som inte tagits ut i samband med importen (se, analogt, dom av den 14 maj 1996, Faroe Seafood m.fl., C-153/94 och C-204/94, REG, EU:C:1996:198, punkt 16).

54 Det framgår av den rapport av den 21 februari 2002 som de nederländska tullmyndigheterna upprättade efter kontrollerna hos sökanden den 30 juli, 3 augusti, 30 november och 14 december 2001 att ett avslutande samtal med företrädare för sökanden ägde rum den 11 februari 2002. Det framgår också av den rapporten att inspektören hade gett sökandens företrädare tillfälle att yttra sig men att de hade uppgett att de först skulle göra en intern utredning. Det framgår av handlingarna att något svar på inspektörens frågor emellertid inte heller senare lämnades till de nederländska tullmyndigheterna.

55 Vad gäller sökandens argument att de nederländska tullmyndigheternas beslut om tulluppbörd till importören sändes för sent, konstaterar tribunalen att de argumenten i sak syftar till att angripa de nederländska tullmyndigheternas beslut, vilka antogs med tillämpning av den materiella rätten på tullområdet, inte i enlighet med förfarandet enligt artikel 905 i tillämpningsförordningen, där det är kommissionen som är behörig. De argumenten kan följaktligen inte anföras för att bestrida det angripna beslutet inom ramen för detta mål.

56 Enligt artikel 201.3 i tullkodexen utgörs gäldenären för importtull av deklaranten och, vid indirekt ombudskap, också av den person för vars räkning tulldeklarationen görs. Enligt artikel 213 i tullkodexen ska, om flera personer är gäldenärer i fråga om en och samma tullskuld, de solidariskt ansvara för denna skuld. De nederländska tullmyndigheterna kan således inte klandras för att ha sänt ut beslut om tulluppbörd till sökanden i egenskap av tullombud och därmed gäldenär till tullskulden. Att tullmyndigheterna senare sänt beslut till importören saknar betydelse. Vad gäller den omständigheten att importören gick i konkurs utan att tullmyndigheternas betalningskrav uppfylldes och utan att sökanden kunde ställa regresskrav mot importören, ingår detta i de inneboende riskerna i verksamheten som tullombud. Av detta följer att den omständigheten att det år 2003 utfärdades beslut om tullbörd mot importören och de omständigheter i samband med detta som sökanden åberopat inte innebär att sökanden befinner sig i en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen.

57 Vad gäller sökandens argument att företaget befann sig i en särskild situation till följd av att företaget tvingats uppträda som indirekt ombud för importören på grund av bestämmelserna om tullombud i Nederländerna, konstaterar tribunalen att de bestämmelserna avser tullförfarandet i Nederländerna.

58 Enligt artikel 5.2 i tullkodexen får ett ombudskap för kontakter med tullmyndigheterna för att fullgöra de handlingar och formaliteter som fastställs i tullagstiftningen vara direkt, varvid ombudet handlar i en annan persons namn och för dennes räkning, eller indirekt, varvid ombudet handlar i eget namn men för en annan persons räkning. Enligt samma bestämmelse får en medlemsstat begränsa rätten att ge in tulldeklarationer så, att ombudet ska vara ett tullombud som bedriver sin verksamhet i det landet. De tillämpliga bestämmelserna i Nederländerna, som tillåter både direkta och indirekta ombud, grundar sig således på den valmöjlighet som ges medlemsstaterna i själva tullkodexen. De bestämmelserna föreskriver särskilda villkor när deklarationer ges in av ett tullombud som är etablerat i Nederländerna och är tillämpliga på samtliga tullombud etablerade i Nederländerna. Sökanden kan därför inte göra gällande att dessa bestämmelser försätter företaget i en särskild situation i den mening som avges i artikel 239 i tullkodexen.

59 Mot bakgrund av det ovanstående kan talan inte vinna bifall vad avser den första grunden.

60 Sökanden har inom ramen för den andra grunden gjort gällande att de taiwanesiska handelskamrarnas agerande försatt sökanden i en särskild situation, då dessa utfärdat oriktiga ursprungsintyg.

61 Enligt artikel 62 i tullkodexen ankommer det på deklaranten att tillhandahålla de dokument och uppgifter som är nödvändiga för tullmyndigheternas tillämpning av de relevanta tullbestämmelserna, inbegripet eventuell tillämpning av antidumpningstullar till följd av varornas ursprung.

62 Enligt rättspraxis utgör det inte i sig en särskild situation som motiverar eftergift av tull att en aktör förlitat sig på ursprungsintyg som visat sig vara felaktiga, förfalskade eller ogiltiga (beslut av den 1 juli 2010, DSV Road/kommissionen, C-358/09 P, EU:C:2010:398, punkt 81; se, analogt, dom av den 13 november 1984, Van Gend & Loos och Expeditiebedrijf Bosman/kommissionen, 98/83 och 230/83, REG, EU:C:1984:342, punkt 13, och dom av den 10 maj 2001, Kaufring m.fl./kommissionen, T-186/97, T-187/97, T-190/97–T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97–T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 och T-147/99, REG, EU:T:2001:133, punkt 234). Granskning i efterhand skulle i stor utsträckning bli meningslös, om användningen av sådana intyg i sig skulle motivera eftergift av tull. Motsatt lösning skulle kunna leda till att de ekonomiska aktörerna blev mindre omsorgsfulla och att den risk som i huvudsak ska bäras av de ekonomiska aktörerna överfördes på statskassan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 januari 1996, SEIM, C-446/93, REG, EU:C:1996:10, punkt 45).

63 Det framgår av rättspraxis att det förhållandet att tullmyndigheterna i en medlemsstat uppbär tullar i efterhand när ursprungsintyg vid en efterkontroll av myndigheterna i det land där de utfärdades visat sig vara ogiltiga utgör en normal kommersiell risk som varje ekonomisk aktör som är insatt i det rättsläge som följer av bestämmelserna måste beakta (se, analogt, dom Hyper/kommissionen, punkt 46 ovan, EU:T:2002:189, punkt 114 och där angiven rättspraxis).

64 Vad gäller antidumpningstullar som ålagts genom en förordning från kommissionen eller rådet för varor med ursprung i ett tredjeland, är myndigheterna i det tredjelandet på intet sätt delaktiga i tillämpningen av denna förordning och har inga som helst kontroll- eller övervakningsfunktioner. Den betalningsskyldige kan således inte betrakta de myndigheterna som ”behöriga” vad gäller frågor som omfattas av sådan unionslagstiftning.

65 I detta fall angav sökandens deklarationer Taiwan som ursprungsland för den glyfosat som skulle importeras. Till stöd för dessa deklarationer, beträffande ursprungslandet, lade sökande fram ursprungsintyg utfärdade av taiwanesiska handelskammare och överlämnade av importören. Vid kontroller i efterhand utförda av de nederländska tullmyndigheterna visade det sig att dessa intyg inte utvisade den importerade glyfosatens verkliga ursprung. Att dessa intyg visat sig ogiltiga innebär dock inte att sökande befinner sig i en särskild situation. Det är deklaranten som väljer att stödja sig på sådana intyg för att styrka ursprunget för varorna för att uppfylla sin skyldighet att för tullmyndigheterna deklarera varifrån importen sker. Det valet innebär risker som är inneboende i verksamheten som tullombud, risker som därmed denne, och inte statskassan, har att bära. Om, som sökanden anfört, dessa omständigheter skulle anses försätta den betalningsskyldige i en särskild situation som skulle motivera att antidumpningstullarna eftergavs, skulle de ekonomiska aktörerna inte ha något intresse av att försäkra sig om att de deklarationer och dokument som läggs fram för tullmyndigheterna är riktiga.

66 Övervägandena ovan påverkas inte av de kommissionsbeslut som sökanden åberopat, där det inom ramen för en förmånsordning konstaterats att en eftergift var motiverad till följd av att myndigheterna i ett tredjeland – specifikt godkända enligt nämnda ordning – hade utfärdat falska ursprungsintyg i flera år utan att någon kontroll gjorts i efterhand och utan att importörerna, som inte handlat bedrägligt eller vårdslöst, hade underrättats.

67 Som kommissionen påpekade i det angripna beslutet, fattades dessa beslut inom ramen för ordningar för förmånsbehandling i tullhänseende, och övervägandena där rörande tredjelandsmyndigheters handlingar kan inte överföras på omständigheterna i det här fallet, eftersom dessa inte avser tillämpningen av en sådan förmånsordning utan av antidumpningstullar.

68 Det framgår i förevarande fall inte heller i vilken mån och på vilken grund de handelskammare som påstås ha utfärdat ursprungsintygen i fråga kan betraktas som behöriga myndigheter i det avseendet.

69 Tribunalen erinrar även om att inom ramen för en ordning som inte innebär förmånsbehandling, inbegripet vid tillämpning av antidumpningstullar, har det enligt rättspraxis ingen betydelse om intyg utfärdats av myndigheter i ett tredjeland om att varorna är av ett ursprung som inte ger förmånsbehandling (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 december 2010, HIT Trading och Berkman Forwarding/kommissionen, T-191/09, EU:T:2010:535, punkt 43).

70 Av vad som anförts följer att sökandens talan inte kan bifallas på den andra grunden.

71 Sökanden har med sin tredje grund gjort gällande att kommissionen hade fel när den ansåg att dess eget agerande, som enligt sökanden innebar ett åsidosättande av dess skyldigheter att samordna och övervaka de undersökningar som gjordes i det aktuella fallet, inte försatte sökanden i en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen.

72 Vid tillämpning av antidumpningstullar enligt förordning nr 368/98, vars kringgående är ursprunget till de betalningskrav som de nederländska tullmyndigheterna framställt, är kommissionens behörighet mer begränsad än i det av sökanden åberopade målet C.A.S./kommissionen, punkt 23 ovan (dom EU:C:2008:446). I det målet hade kommissionen vissa specifika skyldigheter enligt ett associeringsavtal med ett tredjeland, som även föreskrev särskilda befogenheter för att kunna uppfylla dessa. Skyldigheten att tillämpa antidumpningstullar på den berörda importen ankommer dock främst på medlemsstaternas tullmyndigheter. I egenskap av fördragens och den sekundära unionsrättens väktare i allmänhet och i den centrala rollen som ansvarig för kontroll av tillämpningen av unionsrätten i synnerhet, har kommissionen emellertid vissa samordnings- och övervakningsskyldigheter, bland annat vid undersökningar av möjliga överträdelser.

73 I detta fall lämnade kommissionen den 14 december 1999, inom ramen för ömsesidigt bistånd, upplysningar till medlemsstaterna om ett möjligt kringgående av antidumpningstullar på import av glyfosat med ursprung i Kina.

74 Som redovisats i punkterna 13–15 ovan biträdde kommissionen därefter, bland annat genom Olaf, de portugisiska och nederländska tullmyndigheterna i deras undersökningar och samordnade dessa insatser, bland annat genom att sända över relevant information som framkom vid undersökningarna. Denna samordning ledde till att Olaf sände den ovannämnda undersökningsdelegationen till Taiwan.

75 Slutligen antog kommissionen förordning nr 909/2001 och inledde därigenom en egen undersökning om kringgående av de antidumpningstullar som pålagts glyfosat med ursprung i Kina. Efter den undersökningen antog rådet förordning nr 163/2002, som utvidgade antidumpningstullarna för glyfosat med ursprung i Kina till att även omfatta import av glyfosat från Taiwan och Malaysia.

76 I motsats till vad sökanden har hävdat, framgår det således av de faktiska omständigheterna i detta fall att åtgärder vidtagits av kommissionen eller med dennas hjälp allteftersom det under de olika skedena i de nationella myndigheternas och Olafs undersökningar framkom information om ett möjligt kringgående.

77 Bland de skyldigheter som kommissionen därvid hade ingår inte att kommunicera den information den förfogar över till importörer eller tullombud eller att varsko dem när det föreligger tvivel kring deras transaktioner, vilket också slagits fast i rättspraxis (se, för ett liknande resonemang, dom Hyper/kommissionen, punkt 46 ovan, EU:T:2002:189, punkt 126). Kommissionen uppfyllde således sina övervaknings- och samordningsskyldigheter inom ramen för genomförandet av förordningen om de tillämpliga antidumpningstullarna.

78 Det är vidare utrett att kommissionen satte i gång de undersökningar som de nationella myndigheterna genomförde inom ramen för ömsesidigt bistånd genom att i sitt meddelande till medlemsstaterna av den 14 december 1999 sända över de upplysningar som den mottagit om separata oegentligheter som två medlemsstater rapporterat om samt om de misstankar som den hade vid den tidpunkten, på grundval av den allmänna information den förfogade över.

79 Att sökandens 52 deklarationer gavs in innan de olika nationella undersökningarna och Olafs undersökning hade avslutats medför inte att kommissionens agerande kan klandras i detta fall.

80 Kommissionen gjorde således i det angripna beslutet en riktig bedömning när den fann att dess agerande inte hade försatt sökanden i en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen.

81 Talan kan följaktligen inte bifallas på den tredje grunden.

82 Sökanden har med sin fjärde grund gjort gällande att kommissionen hade fel som ansåg att sökanden inte hade försatts i en särskild situation på grund av att de nederländska tullmyndigheterna hade reagerat för sent och inte samarbetat på lämpligt sätt i undersökningarna om glyfosatimport.

83 Det framgår av rättspraxis att när tullmyndigheterna saknar verklig kännedom om oegentligheter rörande import och inte avsiktligt låter dessa oegentligheter fortgå för att bättre kunna stoppa dem, kan den omständigheten att de tar emot deklarationer avseende denna import inte medföra att den betalningsskyldige försätts i en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen (se, för ett liknande resonemang, dom HIT Trading och Berkman Forwarding/kommissionen, punkt 69 ovan, EU:T:2010:535, punkterna 101 och 102).

84 I detta fall framgår det för det första av kommissionens skrivelse av den 14 december 1999 att den förfogade över viss allmän information och exempel som de belgiska och franska myndigheterna lämnat, vilka kommissionen sände vidare till medlemsstaterna, just för att myndigheterna där skulle kunna undersöka och upptäcka eventuella kringgåendetransaktioner.

85 Kommissionen uppmanade i sin skrivelse de nationella myndigheterna att vara vaksamma och samla in kompletterande upplysningar. Även om skrivelsen innehöll en förteckning över bolag som importerade glyfosat, gav skrivelsen emellertid inte tillräckligt med konkreta uppgifter rörande enskilda bolag för att de nationella myndigheterna skulle ha grund för att vidta specifika, omedelbara åtgärder avseende dessa bolag eller mot deras transaktioner.

86 För det andra handlar det i detta fall inte om förmånsordningar eller transaktioner inom ramen för associeringsavtal eller fördrag som föreskriver särskilda övervakningssystem som ska tillämpas av de behöriga myndigheter som anförtrotts denna uppgift. Vid import enligt allmänna bestämmelser, vilken påläggs en antidumpningstull, har visserligen såväl kommissionen som de nationella tullmyndigheterna en omsorgs- och övervakningsskyldighet som syftar till att tillse att unionsrätten tillämpas. Den skyldigheten betyder dock inte att tullmyndigheterna, när de förfogar över upplysningar som de i skrivelsen av den 14 december 1999 måste utföra systematiska fysiska kontroller av alla sändningar av glyfosat som anländer för förtullning i unionen avseende de bolag som nämns i skrivelsen. Tullmyndigheterna var inte heller skyldiga att varsko dessa bolag, med tanke på att information i skrivelsen var av allmän karaktär.

87 I motsats till vad sökanden har hävdat, med hänvisning till dom av den 7 september 1999, De Haan (C-61/98, REG, EU:C:1999:393), ger de faktiska omständigheterna inte underlag för slutsatsen att de nederländska tullmyndigheterna tack vare kommissionens skrivelse av den 14 december 1999 förfogade över exakta upplysningar om konstaterade oegentligheter i de deklarationer som sökanden gett in och att de avsiktligt låtit sökanden fortsätta att ge in deklarationer. Det framgår i övrigt av denna rättspraxis att tullmyndigheter som har kännedom om ett eventuellt bedrägeri inte är skyldiga att underrätta en aktör om att denne kan bli betalningsskyldig för tullar på grund av detta bedrägeri ens om denne har handlat i god tro (se, för ett liknande resonemang, dom De Haan, se ovan, EU:C:1999:393, punkt 36).

88 För det tredje framgår det av handlingarna i målet att de nederländska tullmyndigheterna genomförde den första inspektionen hos sökanden den 30 juli 2001, några dagar efter det att den sista av de omtvistade deklarationerna gavs in, den 19 juli. Som framgår av deras rapport av den 21 februari 2002, var det först efter kontroller hos sökanden som tullmyndigheterna kunde konstatera de oegentligheter som gav upphov till de aktuella betalningskraven.

89 Det framgår även av handlingarna i målet att de upplysningar som de nederländska myndigheterna inhämtat genom sina undersökningar sändes över till kommissionen, som i sin tur vidarebefordrade dem till de portugisiska tullmyndigheterna. Det var likaså på begäran av de nederländska tullmyndigheterna som Olaf inledde sin undersökning, inklusive delegationen till Taiwan. Dessa

omständigheter vittnar om de nederländska tullmyndigheternas aktiva roll, i form av egna undersökningar av det misstänkta kringgåendet liksom samordning med andra tullmyndigheter och med Olaf.

90 Mot denna bakgrund konstaterar tribunalen att kommissionen gjorde en riktig bedömning när den fann att de nederländska tullmyndigheternas agerande inte hade försatt sökanden i en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen.

91 Talan kan således inte bifallas på den fjärde grunden.

92 Av vad som anförts följer att kommissionen inte gjorde någon felaktig rättstillämpning när den i det angripna beslutet fann att ingen av de omständigheter som sökanden anfört innebar att företaget befann sig i en särskild situation och därmed att det första av de två kumulativa villkoren i artikel 239 i tullkodexen inte var uppfyllt i detta fall.

Huruvida det förekommit oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet

93 Den femte grunden för sökandens talan syftar till att bestrida kommissionens bedömning att företaget brustit i omsorg, vilket lett till slutsatsen att det andra villkoret i artikel 239 i tullkodexen inte var uppfyllt i detta fall.

94 Det framgår av artikel 905.3 i tillämpningsförordningen att kommissionen vid prövningen av om villkoren i artikel 239 i tullkodexen är uppfyllda ska utvärdera alla relevanta omständigheter, inbegripet den berörda aktörens uppträdande, med beaktande särskilt av yrkeserfarenhet, god tro och visad omsorg.

95 Enligt fast rättspraxis ska, vid bedömningen av huruvida det föreligger uppenbar vårdslöshet i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen, särskild hänsyn tas till komplexiteten av de bestämmelser som inte har iakttagits och som har gett upphov till tullskulden, samt den berörda aktörens yrkeserfarenhet och den omsorg som denne har visat (se dom av den 27 september 2005, Common Market Fertilizers/kommissionen, T-134/03 och T-135/03, REG, EU:T:2005:339, punkt 135 och där angiven rättspraxis).

96 Mot bakgrund av dessa principer ska tribunalen pröva de omständigheter som kommissionen beaktade när den bedömde om det andra villkoret i artikel 239 i tullkodexen var uppfyllt.

97 Sökanden har inte bestritt kommissionens konstaterande att de tillämpliga bestämmelserna i fråga inte är komplexa. Det återstår således att pröva de båda övriga kriterier som kommissionen tog upp i det angripna beslutet.

98 Vad gäller kriteriet om aktörens yrkeserfarenhet ska det undersökas om det rör sig om en ekonomisk aktör vars yrkesmässiga näringsverksamhet huvudsakligen består av import och export och om denne redan hade en viss erfarenhet av verksamheten i fråga (dom Common Market Fertilizers/kommissionen, punkt 95 ovan, EU:T:2005:339, punkt 140).

99 I detta fall konstaterar tribunalen, liksom kommissionen angett i punkt 54 i det angripna beslutet utan att detta bestritts av sökanden, att sökanden är ett bolag som har varit aktivt inom förtullning sedan år 1971, vilket gör det till en erfaren aktör inom import och export till och från unionen. Detaljerna i antidumpningslagstiftningen kan således inte vara okända för sökanden, särskilt som de specifika bestämmelser som var tillämpliga i detta fall inte är särskilt komplexa, såsom kommissionen också konstaterade i det angripna beslutet.

100 Som kommissionen påpekade i punkt 54 i det angripna beslutet utan att sökanden bestritt det, hade sökanden vid den tidpunkt då företaget gav in de omtvistade deklarationerna för fri omsättning dessutom redan upprättat deklarationer för import av glyfosat, inbegripet glyfosat med ursprung i Kina, för samma klient som i detta fall, det vill säga den här aktuella importören. Kommissionen påpekade också att sökanden i oktober och november 1997, kort efter det att förordning 1731/97 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av glyfosat med ursprung i Kina trädde i kraft, vid tre tillfällen upprättade deklarationer för importörens räkning rörande import av glyfosat med ursprung i Singapore.

101 Kommissionen gjorde således en riktig bedömning när den betraktade sökanden som en erfaren aktör vid tillämpningen av artikel 239 i tullkodexen.

102 Vad gäller bedömningen av vilken omsorg sökanden uppvisat, framgår det av artikel 62 i tullkodexen att deklarationer som ges in till tullmyndigheter ska åtföljas av alla upplysningar och alla dokument som krävs för tillämpningen av de bestämmelser som gäller för det tullförfarande enligt vilket varorna är deklarerade. Enligt artikel 199 i tillämpningsförordningen och bilaga 37 till den förordningen innebär ingivande till ett tullkontor av en deklaration som är undertecknad av deklaranten att deklaranten ansvarar för att de uppgifter som lämnas i deklarationen är riktiga och att de uppvisade dokumenten är äkta.

103 Det följer också av bestämmelserna om indirekt ombudskap i artikel 5 i tullkodexen att ett indirekt ombud – då denne handlar i eget namn om än för en annan persons räkning – ansvarar för deklarationen som denne ger in till tullmyndigheterna.

104 Det framgår av rättspraxis att ett tullombuds åtaganden i sig är av sådan beskaffenhet att denne har ansvaret såväl för betalningen av importtullarna som för att de handlingar som överlämnas till tullmyndigheterna är riktiga (dom CT Control (Rotterdam) och JCT Benelux/kommissionen, punkt 49 ovan, EU:C:1993:285, punkt 37, och dom av den 18 januari 2000, Mehibas Dortselaan/kommissionen, T-290/97, REG, EU:T:2000:8, punkt 83).

105 I detta fall framgår det av det angripna beslutet att kommissionen beaktade följande omständigheter. För det första noterade kommissionen i punkterna 56 och 57 i beslutet att de nederländska tullmyndigheterna vid sina kontroller i sökandens lokaler hade konstaterat att fakturor för transportkostnader där Shanghai (Kina) stod angiven som avgångshamn var bifogade deklarationerna av den 8 maj, 26 juni och 24 augusti 2000. Det har inte bestritts att dessa fakturor rör kostnader i samband med den glyfosatimport som de aktuella deklarationerna avser och att de innehåller hänvisningar till Shanghai som avgångshamn. Det saknar härvid betydelse om det är fråga om lastningskostnader eller transportkostnader i strikt bemärkelse, eftersom det av denna information framgår otvetydigt att glyfosaten skeppades från hamnen i Shanghai.

106 För det andra noterade kommissionen i punkt 58 i det angripna beslutet att packlistor som upprättats av bolag etablerade i Kina hade bofogats de tre deklarationerna av den 22 augusti 2000. Det har inte bestritts att dessa packlistor avser samma sändningar med glyfosat som deklarationerna och för vilka konossement som anger Kaohsiung (Taiwan) som mottagningsort och lastningshamn samt ursprungsintyg utfärdade av Taiwans handelskammare har erhållits. Dessutom anger dessa tre deklarationer att transporten av varorna utgick från Kina, vilket sökanden inte bestritt.

107 För det tredje betonade kommissionen i punkt 61 i det angripna beslutet att ursprungsintygen själva innehöll inkonsekvenser, som upptäcktes under de nationella förfarandena i Nederländerna. Det framgår nämligen av handlingarna i ärendet vid de nederländska tullmyndigheterna och av kopior av de omtvistade ursprungsintygen ingivna av sökanden att dessa intyg innehåller inkonsekvenser, såsom avsaknad av datum och registreringsnummer, identiska registreringsnummer för intyg från olika datum och flera registreringsnummer ovanpå varandra på samma intyg eller anmärkningen ”original” stämplad på endast vissa av intygen.

108 Som kommissionen påpekade i punkt 54 i det angripna beslutet, ska det beaktas att sökanden hade gett in deklarationer för övergång till fri omsättning av glyfosat med ursprung i Kina för importörens räkning innan förordning nr 1731/97 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av glyfosat med ursprung i det landet trädde i kraft, trots att importören endast en kort tid därefter ändrade det land varifrån glyfosatimporten skett.

109 Kommissionen kan inte klandras för att med hänsyn till ovannämnda omständigheter ha bedömt att ett väl etablerat tullombud som sökanden åtminstone borde ha hyst vissa tvivel om den importerade glyfosatens verkliga ursprung.

110 Om sökandeföretaget, som det självt hävdat, inte ens kontrollerade eller hade tillgång till fakturorna och packlistorna avseende deklarationerna i fråga innan dessa gavs in till tullmyndigheterna – trots att det enligt artikel 199 i tillämpningsförordningen ansvarar för att uppgifterna i deklarationerna stämmer – är dess bristande omsorg än mer påtaglig. Som kommissionen påpekat kan inte sökandens interna arbetssätt för att upprätta deklarationerna och sammanställa relevant dokumentation eller eventuella egenheter i koncernens bolagsstruktur frita sökanden från dess skyldigheter som tullombud och från att stå för kostnader som annars skulle komma att belasta unionens budget.

111 Om sökandeföretaget sedan fick del av handlingar rörande de deklarationer som det redan gett in av vilka det framgick att oriktiga uppgifter hade deklarerats, bland annat beträffande de importerade varornas ursprung, hade det åtminstone kunnat rätta dessa deklarationer eller vidta åtgärder för att förhindra att dessa oriktigheter upprepades.

112 Sökanden kan inte stödja sig på att endast ha gett in deklarationerna enligt sin klients instruktioner och på grundval av de handlingar som denne tillhandahållit, eftersom det var företaget ensamt som i egenskap av tullombud ansvarade för att deklarationerna var korrekta och sanningsenliga. Som framgår av ovan i punkt 104 nämnda rättspraxis, kan ett tullombud inte försvara sig med hur klienten agerat för att motivera en eftergift av importtullar.

113 Sökandens argument att villkoret i artikel 239 i tullkodexen om att inga oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet ska föreligga är att likställa med begreppet force majeure kan inte godtas, med tanke på vad som följer av artikel 905 i tillämpningsförordningen och av ovan i punkt 95 nämnda rättspraxis, där de omständigheter som är relevanta för att pröva det villkoret definieras.

114 Sökanden kan inte heller stödja sig på de överväganden som föranledde Gerechtshof te Amsterdam att upphäva Rechtbank te Haarlems dom. Enligt de övervägandena ankom det på kommissionen att i enlighet med artikel 905 i tillämpningsförordningen avgöra om tullen skulle efterges. Gerechtshof beslutade därför att handlingarna i målet skulle överlämnas till kommissionen. Bedömningen av om kommissionen fattade ett rättsenligt beslut ankommer emellertid på tribunalen.

115 Av detta följer att det inte utgjorde felaktig rättstillämpning när kommissionen utnyttjade sitt utrymme för skönsmässig bedömning och, med hänsyn till samtliga relevanta omständigheter – bland annat att bestämmelserna i fråga inte var särskilt komplexa, att sökanden var ett erfaret tullombud samt att denne brustit i omsorg – fann att det andra villkoret i artikel 239 i tullkodexen, om att inga oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet ska föreligga, inte var uppfyllt i detta fall.

116 Sökandens talan kan därmed inte bifallas på den femte grunden.

Den sjätte grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten

117 Sökanden har med sin sjätte grund gjort gällande att det angripna beslutet är bristfälligt motiverat vad gäller vissa omständigheter som sökanden anfört, bland annat rörande kommissionens och de nederländska och taiwanesiska myndigheternas agerande.

118 Det framgår av rättspraxis att den motivering som krävs enligt artikel 296 FEUF ska vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen ska klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs av den kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att domstolen ges möjlighet att utföra sin prövning. Det krävs dock inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av ett beslut uppfyller kraven i artikel 296 FEUF inte ska ske endast utifrån motiveringens lydelse, utan även utifrån det sammanhang i vilket den ingår och samtliga rättsregler på det aktuella området (se dom av den 30 april 2009, kommissionen/Italien och Wam, C-494/06 P, REG, EU:C:2009:272, punkt 48 och där angiven rättspraxis).

119 I detta fall framgår det av det angripna beslutet att kommissionen prövade de argument som sökanden hade anfört i sitt yttrande ingivet den 1 juni 2011, vilka sammanfattas i punkt 26 ovan.

120 I det angripna beslutet förklarade kommissionen varför den ansåg att dess agerande inte hade försatt sökanden i en särskild situation. Den hänvisade där till att den inte hade någon skyldighet att övervaka utfärdandet av intyg från handelskammare i Taiwan eller att underrätta glyfosatimportörer om sina misstankar. Kommissionen redogjorde också för sina kontakter med nationella tullmyndigheter i samband med undersökningarna rörande glyfosatimporten. Kommissionen uttalade sig även om Gerechtshof te Amsterdams påpekanden om EU-domstolens praxis.

121 Kommissionen redovisade i det angripna beslutet även skälen till att den ansåg att varken de taiwanesiska handelskamrarnas eller de nederländska myndigheternas agerande hade försatt sökanden i en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen.

122 Kommissionen prövade i det angripna beslutet också de omständigheter som den ansåg relevanta för slutsatsen att det andra villkoret i artikel 239 i tullkodexen inte var uppfyllt och hänvisade bland annat till att sökanden inte fullt ut hade uppvisat den omsorg som fordras av ett väl etablerat tullombud.

123 Det angripna beslutet innehåller alltså tydligt det resonemang som ledde fram till kommissionens slutsats att sökanden inte befann sig i en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen och att villkoret i den bestämmelsen om att inga oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet ska föreligga inte var uppfyllt.

124 Av detta följer att talan inte kan bifallas såvitt avser den sjätte grunden.

125 Talan ska följaktligen ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

126 Enligt artikel 87.2 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Schenker Customs Agency BV ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Europeiska kommissionens rättegångskostnader.

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 16 april 2015.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Underskrifter